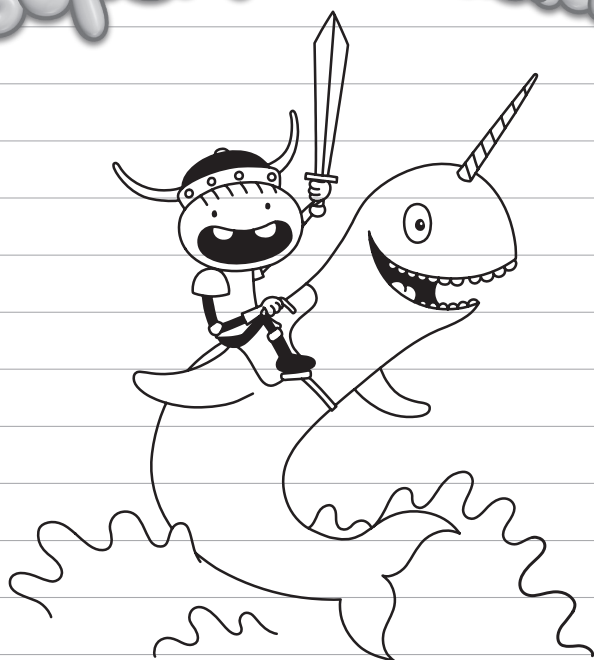

Rowley prezintă

O AVENTURĂ superformidabilă

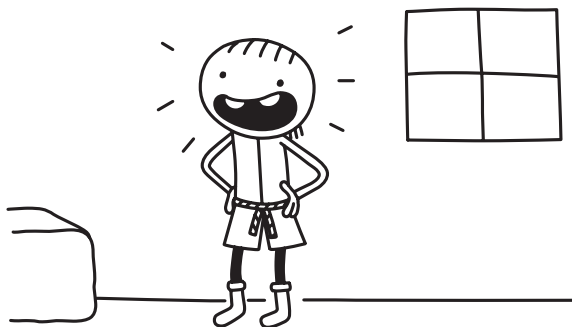
de Jeff Kinney

arthur

CAPITOLUL 1

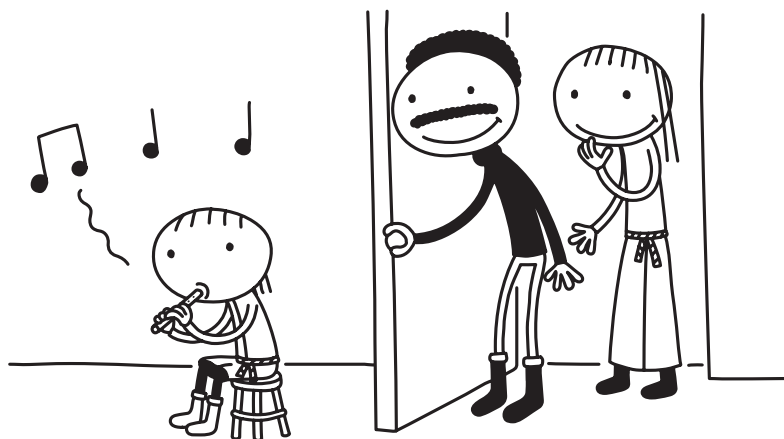
A fost odată ca niciodată un băiat pe nume Roland care trăia într-un ținut îndepărtat. Și Roland era un băiat tare bun.

În acele vremuri, școala nu fusese încă inventată, așa că majoritatea copiilor lucrau toată ziua în gospodăria familiei.

Dar părinții lui Roland credeau că e important ca fiul lor să aibă o educație și să învețe să cânte la un instrument muzical. Așa că el își petrecea zilele în casă, citind cărți și exersând la fluier.

Lui Roland nu-i prea plăcea să exerseze la fluier, dar nu se plângea niciodată, pentru că voia să fie un fiu bun.

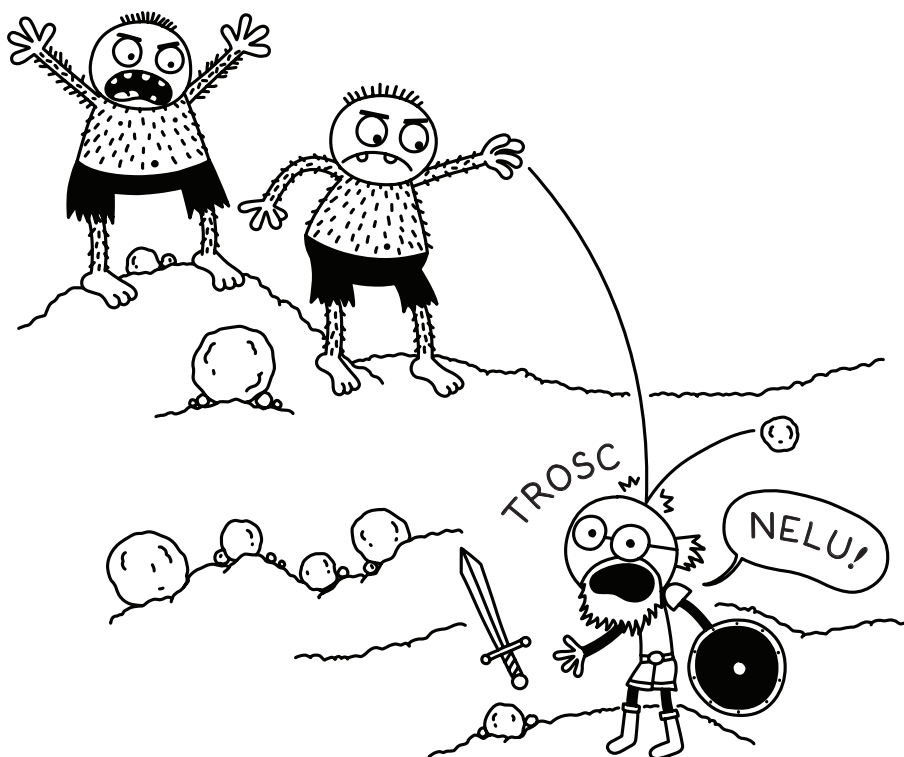
Erau vremuri primejdioase, când căpcăuni și uriași cutreierau ținutul. Așa că părinții lui Roland voiau ca el să stea în casă, unde era în siguranță, mai ales la căderea întunericului.

Roland nu ieșise niciodată din satul lui. Își dorea să aibă parte de aventuri, ca bunicul lui, Nelu cel Curajos, care se luptase cu monștri și căutase comori.

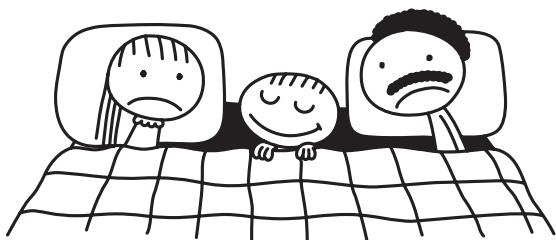
Dar Nelu n-a mai fost același după ce s-a întors din aventurile lui. Iar Roland știa că era din cauză că Nelu nu purta mereu cască și că fusese lovit în cap de prea multe ori.

Roland le-a promis părinților că, dacă va merge într-o aventură, va purta **MEREU** cască și va face alegeri bune. Dar ei i-au zis că ar fi mult mai în siguranță dacă ar rămâne acasă și ar exersa la fluier.

Așa că lui Roland nu i-a rămas altceva de făcut decât să citească povești despre Nelu și să-și închipuie cum ar fi să aibă parte de **PROPRIILE** aventuri.

Uneori, după ce Roland citea despre monștrii din poveștile cu Nelu, i se făcea puțin FRICĂ și trebuia să doarmă în patul părinților câteva nopți. Dar probabil că părinții lui nu se supărau, pentru că-l iubeau mult.

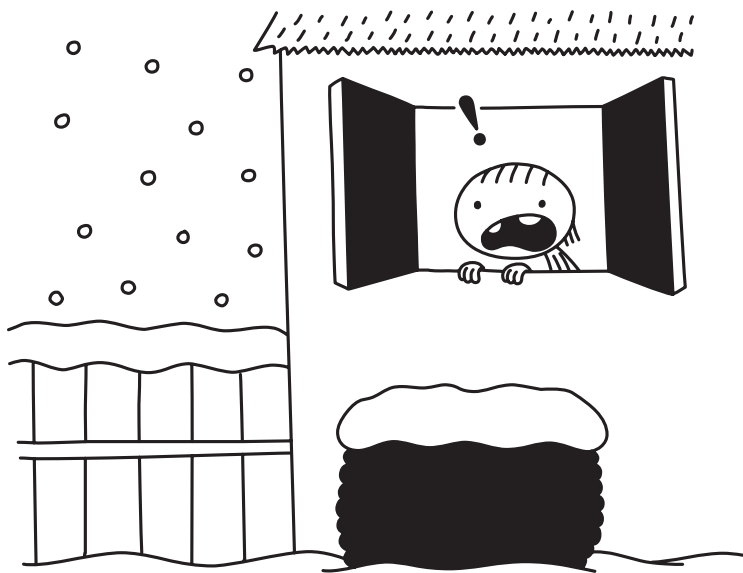
Tatăl lui Roland lucra de acasă, dar o dată sau de două ori pe lună mergea cu afaceri într-un alt sat. La plecare, tatăl lui Roland îi zicea mereu același lucru:

Probabil că deja vă gândiți: „Ce carte plicticoasă!“ Dar aveți răbdare, pentru că imediat o să devină foarte BUNĂ.

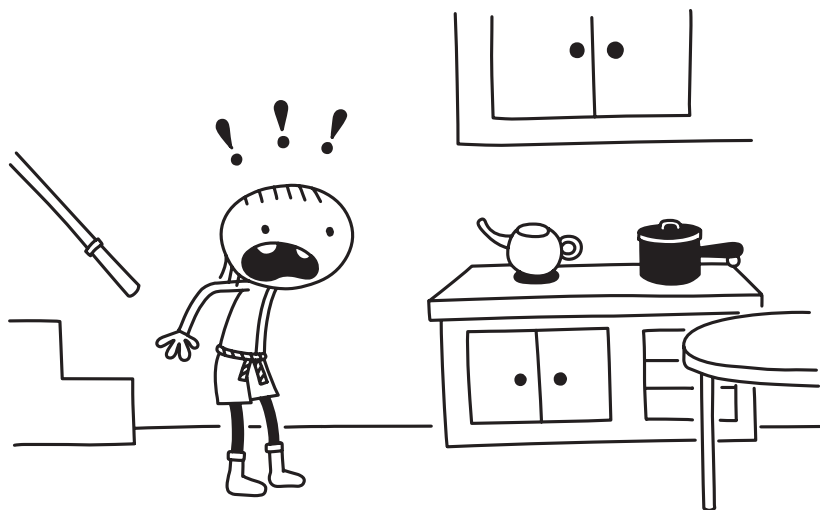
Într-o dimineață în care tatăl lui Roland era într-una dintre călătoriile lui, s-a întâmplat ceva complet NEBUNESC. Roland s-a trezit devreme ca să exerseze la fluier, dar apoi camera lui s-a RĂCIT tare.

Și, când s-a uitat pe geam, nu i-a venit să creadă că NINGEA.

A, da, ar fi trebuit să vă spun că era mijlocul verii, pentru că atunci ați fi fost și mai UIMIȚI.

Roland a dat fuga jos în bucătărie ca să-i spună mamei că ninge, dar n-a găsit-o NICĂIERI.

Așa că Roland a mers afară s-o întrebe pe vecina lui, doamna Urzicuța, unde era mama lui, pentru că doamna Urzicuța era foarte băgăcioasă și știa tot ce mișcă.

Atunci a primit Roland o veste tare, tare proastă.

Doamna Urzicuța i-a spus că Solomonarul Alb a venit în sat și a RĂPIT-O pe mama lui Roland. Și a dus-o în Fortăreața de Gheață, unde o ține PRIZONIERĂ.

Acum Roland chiar era PANICAT BINE DE TOT. Probabil vă gândiți: „Păi și de ce nu l-a sunat Roland pe taică-său?”

Dar ghici ce! Telefoanele nu fuseseră inventate, așa că nu PUTEA să-l sune.

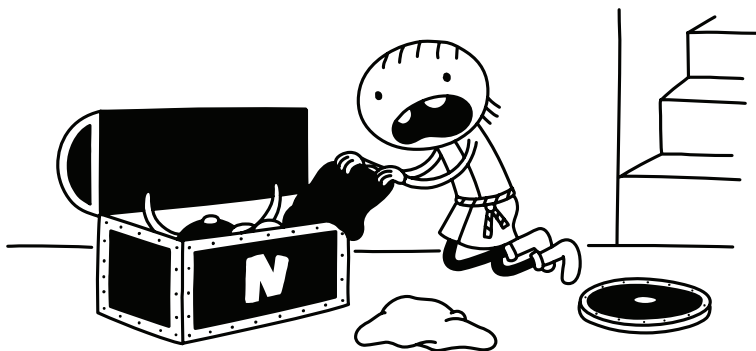
Pe lângă asta, dacă Roland i-ar fi trimis o scrisoare tatălui ca să-i spună ce se întâmplase, n-ar fi ajuns la el degrabă, căci pe atunci dura o VEȘNICIE să vină poșta.

Roland își făcea griji pentru mama lui, dar își făcea griji ȘI pentru ce avea să-i spună taică-său când se întorcea din călătorie.

Roland a hotărât că tot ce putea FACE era să meargă la Fortăreața de Gheață și s-o salveze pe maică-sa de unul SINGUR.

Dar Roland știa că va fi o călătorie primejdioasă, așa că a mers în pivniță și a scos armura lui Nelu dintr-un cufăr mucegăit.

Și, chiar dacă lui Roland îi era cam teamă de monștri și era supărat că mama lui fusese răpită, era ENTUZIASMAT că era pe cale să pornească în prima lui AVENTURĂ.

